

De man en de slang.

Ambrose Bierce

Het is een algemeen bekend feit, bevestigd door zovelen, dat er onder de wijzen en geleerden niemand is die het tegenspreekt, dat het oog van de slang een magnetische kracht heeft. Waardoor eenieder die in zijn gezichtsveld komt, tegen wil en dank naar voren wordt getrokken en op ellendige wijze om het leven komt door een beet van het ondie...

Lui uitgestrekt op een sofa, in kamerjas en met pantoffels aan, las Harker Brayton glimlachend de vorige zin, voorkomend in De wonderen der natuur, van Morryster.

'Het grootste wonder voor mij,' zei hij tegen zichzelf, 'is dat de wijzen en geleerden in Morryster's tijd dergelijke nonsens geslikt hebben, die heden ten dage door zelfs de meest onwetenden verworpen wordt. 'Hij voegde aan deze woorden een reeks overpeinzingen toe - want Brayton was een man die veel nadacht - en liet hij zijn boek zakken, zonder de richting van zijn ogen te veranderen.

Zodra het boek beneden zijn gezichtslin kwam, werd zijn aandacht op zijn omgeving gevestigd, door iets wat zich in een donkere hoek van de kamer bevond. Wat hij

in de schaduw onder zijn bed zag, was een tweetal lichtpuntjes, die naar schatting tweeëneenhalve centimeter van elkaar verwijderd waren. Het zou de weerspiegeling kunnen zijn van de gasvlam boven hem in de metalen spijkerkoppen; hij nam er verder geen notitie van en hervatte zijn lectuur. Een ogenblik later dwong iets hem - een aandrift, die hij niet de moeite waard vond te ontleden - het boek weer te laten zakken en te zoeken naar wat hij tevoren gezien had.

De lichtpuntjes waren er nog. Het leek hem toe dat zij helderder waren geworden en een groenachtige kleur uitstraalden, die hem aanvankelijk niet was opgevallen. Hij kon de gedachte niet van zich afzetten dat zij zich enigszins bewogen hadden, dat ze dichterbij waren gekomen. Ze bevonden zich echter te veel in de schaduw om aan een ongeïnteresseerde geest hun ware aard en oorsprong te onthullen, en opnieuw verdiepte hij zich in de wonderen der natuur. Plotseling bracht een zin in de tekst hem op een idee, dat hem deed opschrikken. En voor de derde keer zakte het boek naar de zijkant van de sofa vanwaar het uit zijn hand glipte en open op de grond viel, met de rug naar boven. Brayton richtte zich half op, staaarde in het duister onder het bed, waar de lichtpuntjes met een, naar het hem voorkwam, nog grotere felheid schenen. Zijn aandacht was ten volle gewekt, zijn blik tot het uiterste gespannen. En nu zag hij, bijna recht onder het voeteneinde van het bed, een grote, ineen gekronkelde slang liggen en die lichtpunten,

dat waren haar ogen! De verschrikkelijke kop, die
horizontaal uit de binnenste kronkel naar voren stak en
op de buitenste rustte, was op hem gericht. Dat bleek...